

НАЙ-ВАЖНИЯТ ПРОБЛЕМ В ТОЗИ МОМЕНТ

Дейвид Уилкерсън
2 Юни 2008

Християните от целия свят имат чувството, че живеем в последните времена. Увеличаващите се кризи, нарастващи страхове, знаци за голямо разтърсване – всички тези неща са очевидни дори и за светските коментатори. За всеки последовател на Исус въпроса към този момент е: „Ще издържи ли вярата ми на това, което предстои?“

Аз вярвам, че най-важния проблем в този момент е свързан с така наречената „трайна вяра“. Просто казано, ще издържи ли вярата на Божия народ ужасното разтърсване на всичко, предстоящите интензивни изпитания каквито никое предишно поколение не е виждало?

Исус обеща: „Но който устои докрай, той ще бъде спасен“ (Матей 24:13). Когато каза това, Той току що беше описал последните изпитания, които щяха да сполетят учениците Му: лъжливи месии, войни и слухове за войни, нации, воюващи една с друга, разместване на пластовете в природата, земетресения и епидемии, преследване и мъченичество (виж 24:4-12). Когато дойдат тези дни, каза Исус, „мнозина ще дойдат в Мое Име... и ще подмамат мнозина“ (24:5).

Какво ще бъде влиянието на всичко това върху църквата - онези, които се наричат с името Му? Исус казва много ясно: „И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее“ (24:12).

Нашата нация вече усеща вибрациите на ужасяващото разтърсване.

В момента Америка преживява „перфектната икономическа буря“.

През месец март (2008) американската финансова система почти се срива. Федералната банка се наложи да спаси от банкрут една от най-големите финансови институции - Беар Стърнс. „Уол Стрийт Джърнъл“ - вестник, който не обича да притеснява хората, излезе със следното заглавие: „Федералната банка спасява финансовата система от колапс“.

Първоначално банката е трябвало да влее 30 милиарда долара в сделката, за да предотврати паниката, която е щяла да потопи нацията в най-голямата в нейната история икономическа депресия. От тогава, повече от 300 милиарда долара са вложени в системата, за да я спасят.

Преди десет години написах книга, озаглавена: „Последно повикване за Америка: на ръба на финансовото унищожение“. В нея предупредих за следните събития:

- Ще има срив на стоковата борса.
- Икономиката на САЩ ще бъде внезапно поразена от Божието наказание.
- Кратко, измамно чувство за просперитет ще предхожда икономическия срив. (Тази кратка искрица просперитет ще бъде последния жест на милост от страна на Бог преди съда.)
- Ще има срив на бизнеса с недвижими имоти, а пазара ще се състои предимно от продавачи и много малко купувачи. Множество хора ще изгубят домовете си.
- Ще има застрашителен възход на хомосексуалната власт.
- На Уол Стрийт ще има внезапна буря на объркване.
- Божиите стражи и пророци ще бъдат накарани да млъкнат.
- Щатският долар ще се срине.
- Америка ще изгуби контрола върху икономиката си. До този момент Китай е дал на заем на Америка стотици милиарди долари. Превърнахме се в нация длъжник номер едно в света, без контрол над финансите си.

Заедно с много други стражи и аз виждам, че най-големият трус тепърва предстои.

Това, което ще видим да се случва по земята ще засегне всеки жив човек. Светът ще преживее временно затишие с привидна стабилност, което ще накара мнозина да кажат: „Кризата премина.“ Но истината е, че същинската паника тепърва предстои.

В този момент Америка е обхваната от политическа лудост. Помислете: абсолютна лудост е политиките да обещават нови, мулти милиардни програми, докато федералната банка се мъчи да държи главата на нацията над потопа от нарастващия дълг.

Но за църквата на Исус Христос истинския проблем не е икономическия срив, не е дори кой ще управлява страната. По-скоро става дума за издръжливостта на вярата.

Всъщност, това трябва да бъде главния проблем в умовете на онези, които твърдят, че служат на Исус. Питам те: към този момент имаш ли такава твърда вяра в Господ, която да устои, когато светът изпадне в хаос? Или, по време на бедствие, когато дойдат плашешите неща, за които Исус каза, че ще започнат да се случват на земята, ти ще се разклатиш? Когато дойде този момент, ще издържи ли любовта ти към Господ? Или ще охладнее както Исус пророкува, че ще стане с много вярващи?

Не задавам тези въпроси, за да съдя или обвинявам никого относно ходенето му с Христос. Питам читателите ни единствено защото това са въпросите, които Исус зададе на всички онези, които щяха да изберат да Го следват.

Христос попита: „Но когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?” (Лука 18:8)

Нека ви разкрия контекста на Исусовия въпрос.

Той току що беше разказал историята за настоящата жена, която молеше съдията да отсъди правото ѝ и да въздаде справедливост по нейния случай. Исус я използва като пример за този вид настойчива, издръжлива вяра, която Той търси – видът вяра, която призовава Бог по време на изпитания и му вярва, че ще изпълни обещанията Си. Христос знаеше, че такава издръжлива вяра ще е единствения вид, който да поддържа народа Му в предстоящите времена.

Когато Исус отправя това послание за издръжливата вяра, Той има предвид онези, чиято вяра ще устои „само за малко”. С други думи - когато не получат отговор на молитвите си и крайния срок за отговор изтече - те ще изпаднат в неверие. Защо? Вярата им няма корени.

„Корен обаче няма в себе си, а е кратковременен; и когато настане скръб или гонение заради словото, начаса отпада” (Матей 13:21).

Твърде често, когато скръбта започне да се появява в живота на такива вярващи, те отпадат. Вероятно сте чували за такова „отпадане” от християни, които са изправени пред невероятна скръб. Те са чели Божието Слово, изповядвали са определени обещания, молили са се усърдно, но изпитанията им все още продължават. И с времето, защото не са видели отговор на молитвите си, те отпадат от Словото, за което са се придържали.

В един момент в сърцето им се посажда семе на неверие и малко след това започват да се съмняват в Божиата вярност. Не могат да се отърсят от мисълта, че Господ не е спазил обещанието Си към тях.

Те са Му вярвали за малко. Когато си говорил с тях, думите им са били изпълнени с вяра и те са свидетелствали за Божиата вярност. Но започваш да чуваш леки съмнения в речта им. Вместо вяра, чуваш въпроси, забележки, които издават вътрешно неверие.

Не се лъжете – Сатана подхранва тези растящи съмнения. С времето молитвата се превръща в бreme за такива вярващи. Любовта им към Божието Слово започва да увяхва и накрая те спират да четат Библиите си. В крайна сметка, страстта им към Христос се свежда до една искрица.

Някои, които четат това послание, са в опасност за своята вяра.

Може би това, което казах е дръпнало някоя струна в душата ти. Трябва да те попитам: позволил ли си семена на неверие да влязат в сърцето ти? Появиха ли се сериозни въпроси относно Божията вяра? Вместо да Му се покланяш, съмняваш ли се в Него?

„Господи, защо не се намесваш? Защо позволи такава объркване в брака, в семейството ми? Дал си ми повече, отколкото мога да понеса.” Такова отношение може да доведе до закоравено сърце и в крайна сметка – до духовна смърт.

Апостол Павел насърчаваше Тимотей: „Бъди съучастник в страданията като добър войник на Исус Христос” (2 Тимотей 2:3). Гръцката дума за „страдания” тук означава тежка скръб. Какво казва Павел на Тимотей за тези неща? „Понеси ги, синко! Ти си войник в Господната армия. Обучен си да понасяш трудности в духовната битка.”

Виждаме това също и в Стария Завет. „Защото очите на Господа се обръщат насам-натам през целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на ония, чиито сърца са съвършено разположени към Него” (2 Летописи 16:9). Еврейската дума за „съвършено” в този стих означава „напълно предадени на Него във вяра”.

Помислете: Бог поглежда върху цялата земя, внимателно търсейки такъв мъж или жена, които напълно са предадени на Него във вяра.

Когато Господ намери такъв слуга, Той казва за него: „Този възлюбен се държи здраво за вярата и упованието си в Мен. Затова ще покажа Себе Си мощен към него. Той ще познае Моята сила, ще види мощната Ми ръка да го подкрепя.”

Думите в този стих бяха казани от пророк Ананий на цар Аса - управител на Юдея. Търсещите Господни очи бяха върху него, който беше възлюбен, защото „правеше онова, което е добро в Божиите очи.”

Според всички стандарти, Аса беше праведен човек, който уповаваше на Бог. Той ходеше във вяра, донасяйки всеки проблем пред Господ, за да може да получи Божествено водителство. Царят беше посветен на молитва човек, напълно зависим от Бог, и действията му го доказаха.

Аса премахна идолопоклонството, събаряйки всички фалшиви богове. Той премахна магьосничеството, содомията и проституцията. Укрепи градовете със здрави кули, високи стени и сигурни порти. Под праведното му царуване народа на Юдея просперираше и беше благословен.

Аса беше верен да напомни на хората, че всичките им благословения бяха факт „защото потърсихме ГОСПОДА, своя Бог. Потърсихме Го и Той ни даде покой отвсякъде. И така, строиха и успяха” (2 Летописи 14:7).

Трябва да е било страхотно да си израилтянин и да живееш в Юдея по онова време.

Опитайте се да си представите атмосферата в Юдея по време на праведното царуване на Аса. Навсякъде имаше мир и всичко беше в Божествен ред. Хората бяха благословени, имаха работа и изобилна жетва, защото Бог беше сред тях. Не се налагаше никой да ходи на война, защото хората и царя търсеха Господ. Нямахме послание за наказание, защото това беше покорен народ.

Но неочаквано мирната атмосфера се промени. Един пратеник предаде на Аса страховити новини – едномилionenна армия е била видяна да приближава Юдея. Етиопците и ливийците обединили силите си и вече разполагали с огромна войска. Тя се състояла от 300 колесници, множества конници и едномилionenна пехота, всички препускащи към Юдея, решени да я унищожат.

Деня преди това, Аса беше призовал народа да благодари на Господ за мира и благословенията, на които се радват, защото Го бяха потърсили. А сега четем: „И етиопецът Зара излезе против тях...” (2 Летописи 14:9). Само няколко часа по-късно Юдея беше във война, изправена пред един милион вражески войници.

Какво прави уповаващия в Бог слуга, когато е изправен пред такава дилема? Как реагира той? Ще се обърка ли? Ще се обърне ли за помощ към човек, или с пълно доверие ще остави всичко в Господните ръце?

В този критичен час Бог държеше Аса под око.

Каква беше реакцията на праведния цар?

„Тогава Аса извика към Господа своя Бог и рече: Господи, безразлично е за Тебе да помагаш на мощния или на оня, който няма никаква сила; помогни нам, Господи Боже наш, защото на Тебе уповаваме, и в Твоето име идем против това множество. Господи, Ти си нашият Бог; да не надделее човек против Тебе. И Господ порази етиопяните пред Аса и пред Юда; и етиопяните побягнаха” (2 Летописи 14:11-12).

Кажете ми, какво показва реакцията на Аса днес на нас - църквата на Исус Христос? Този благочестив човек получи най-ужасната, страшна новина. По-голяма беше вероятността да изгуби войната, отколкото да я спечели.

Възлюбени, смисълът на този пасаж е ясен – той ни показва, че победата - невъзможната победа - е запазена за онези, които изцяло уповават на Господ.

Ужасна криза сполетя Аса и Юдея в момента на тяхното най-прекрасно време, когато търсеха Господ и Той им се усмихваше с благоволение.

Не мога да обясня защо Господ позволява атаки срещу благочестивите Си слуги. Но знам, че Библията ни предупреждава за огнените изпитания, които ще изпитат вярата ни. Въпреки това ни се казва, че Бог ще намери чисто злато в твърдата ни вяра.

Господ със сигурност беше доволен от вярата на Аса в кризата. Независимо от това, Той изпрати пророк, който да го предупреди: „Чуйте ме, Аса и целия Юда... Господ е с вас докато сте вие с Него; и ако Го търсите, ще бъде намерен от вас, но ако Го оставите, Той ще ви остави“ (2 Летописи 15:2).

Пророкът добави, че това правило важи за Божия народ през цялата му история. В миналото, когато нямаше мир, а само неприятности и проблеми, всеки път, когато Божия народ започваше да Го търси, те Го намираха (виж 15:3-4).

Пророчеството на Азария за Юдея е предупреждение и към църквата на Исус Христос: „Една славна победа на вяра не е достатъчна.“

Още големи изпитания ще сполетят живота на всеки вярващ. Всъщност, колкото повече търсиш Господ, колкото по-голям е призивът ти, колкото по-дълбоко е ходенето ти с Него, толкова повече непрестанно увеличаваща се скръб, страдания и изпитания на вярата си ще откриеш. Библията ни уверява, че това ще продължи до самия край.

Та, какво е Божието послание към нас във всичко това? Просто следното: вярата ни не трябва да се разклаща, дори и по-големи изпитания да ни сполетят. Възлюбени, моля разберете, че не ви казвам лекомислено това слово. Каквото проповядвам в това послание е родено в моята пещ на големи страдания, трудности и съкрушителни изпитания за вярата ми.

Не ме разбирайте погрешно, не се оплаквам. Мога да свидетелствам, че съм виждал любящата Божия ръка във всяко изпитание и премеждие в живота си. Видял съм как заради рак жена ми Гуен и двете ми дъщери бяха близо до смъртта. Преживял съм смъртта на едната си внучка от рак. Видял съм няколко пъти всичките си деца и внуци подложени на атака. Минавал съм и през лични огнени изпитания.

Във всичко това съм преживявал затъмнения на вярата си, когато по време на изпитанието ми Господното лице изглеждаше напълно скрито от мен. Но след всички тези години скръб – ето ме – свидетелствам, че Бог ме е извел от всяко изпитание с мир и Неговата песен на победа.

Но това не е краят на историята.

След трийсет и шест години ходене с вяра и издържане на изпитания, Аса нарани Божието сърце.

Друга ужасна криза се надигна в живота на Аса. Този път праведния цар на Юдея изгуби вярата си.

До този момент Аса беше живял като уповаващ на Бога мъж. Той беше ярък пример за посветена вяра и ревност, които непрестанно търсят Господ. Служението му в Юдея беше довело до мощно духовно съживление в страната и беше установило Божията праведност.

Тогава една друга внезапна криза сполетя Аса и народа на Юдея. Този път до царя пристигнала новината, че Ерусалим е обграден от вражеска армия. Всички търговски пътища в Юдея били блокирани от врага. Град Рама, само на пет мили от Ерусалим, бил нападат, пленен и укрепен, а всички пътища към него затворени. Никой не можел да влезе или излезе от града.

Блокадата можела да отслаби икономиката на Юдея. Трябвало бързо да се направи нещо, или народа щял да умре от глад. Какво стори цар Аса?

Този път не отиде при Господ, дори не се помоли или консултира с духовните си съветници. Вместо това се паникьоса. Не само се довери на хора, ами и на собствените си врагове! Аса се обърна за военна помощ към злия Венадад от Сирия - заклет враг на Юдея.

По този начин Аса даде подкуп, за да излезе от конфликта. Той изпразни държавната хазна от всичкото злато и сребро и ги изпрати на цар Венадад със следното послание: „Това е всичкото ни злато и сребро. Твое е. Само махни окупатора от мен. Избави ме от врага ми.”

Колко жалко наистина! Винаги е голяма трагедия, когато благочестиви хора, които са вярвали на Бог пред очите на света, изведнъж изпаднат в неверие, обръщайки се към плътта във време на криза. И светът откликва с присмех, казвайки: „Това ли се случва, след като си прекарал години, уповавайки на Бог? Така ли свършва вярата – с корабкрушение? Колко глупав си бил, че въобще си вярвал в Бог преди всичко.”

Друг пророк беше изпратен при Аса с това слово от Господ: „Защото ти се упова на арамейския цар, а не се упова на Господа, своя Бог, затова войската на арамейския цар се изплъзна от ръката ти... защото отсега нататък ще имаш войни” (2 Летописи 16:7, 9).

Нека обобща темата за устойчивата вяра.

Това е трайна вяра: предаването на всичко в Божиите ръце. Трайната вяра казва на Господ: „Предавам на Твоите грижи всяко събитие, всеки бъдещ успех. И залагам на това, че си обещал да спазиш всичките Си обещания - на цялата ти вездесъща и всемогъща сила да ме опазиш.”

Когато се изправим пред скръб или преследване, Сатана идва при нас и прошепва страхове и лъжи: „Как ще преодолееш кризата? Какво ще правиш сега? Щом Бог е верен, как можа да позволи да ти се случи това? Как можа да подложи на риск живота на близките ти? Какво ще се случи с теб, семейството, работата, служението ти?“

Но трайната вяра се надига и отговаря на лъжите на врага: „Дявол, задаваш неправилните въпроси. Въпросът за мен сега не е как ще се справя. Не е какво ще се случи с мен и с моите хора. Вече съм предал всичко – скърби, изпитания, всичко което ме притеснява – в любящите ръце на моя Баща. Поверил съм Му всички бъдещи събития. А Той е доказал всеки път, че е верен. Струва си да Му повериш бъдещето си.“

Когато това е установено в сърцата ни, въпроса става ясен за нас.

Въпросът за нас е: „Как мога да обичам и служа по-добре на моя Господ? Как да служа на другите като на себе си?“

Виждате ли, трайната вяра означава да предадем себе си изцяло на Божията воля, както го описва Исус в Проповедта на планината. С две думи: първо трябва да търсим Бог и Неговите неща, и желанието на сърцето ни ще ни се даде (виж Матей 6:33).

Трайната вяра заявява: „Нямам собствена воля. Нека бъде волята Му. Нямам мое разписание. Повече няма да се правя на Бог, опитвайки се да разреши собствените си проблеми или тези на другите. Свети Душе, дръж ума ми фокусиран върху моя Господ и обещанията Му.“

С такава вяра ще сме готови за всичко, което може да ни поднесе бъдещето. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Most Important Issue of This Hour](#) / [Най-важният проблем в този момент](#)